

данію Авраамово, щеше да рече: Богъ ми съ
обѣща да подари сыну моему множество по-
томцы; ако убо го убиемъ, не е истинна слово
Божіе; но Авраамъ като по разуменъ неиспы-
та совсѣмъ тѣя повелѣнія Божіи, понеже зная-
ше че Богъ може да учини предмѣты, кои ся
видятъ намъ невозможни. Взе убо Авраамъ
древа и ги натовари на рамена-та сына свое-
го; и когда възлазили на гора-та, казуваше
Исаакъ: Отче, ето древа и огнь, но гдѣ овца-
та за жертва-та? Богъ чадо мое, ще ни пра-
ти и овца, отвѣща Аврамъ. Но когда дости-
гнаха до верха на гора-та, рече Исааку: Чадо
мое, ты си овца-та кое треба да пожертву-
вамъ Богу, понеже тако ми повелѣ. По томъ
Авраамъ приготвилъ древа-та, вержа сына
своего верху нихъ, и като взе ножа, подви-
гна рука-та, за да му отреже глава-та; но я-
ви ся нему Ангелъ Босподень и запре десни-
ца-та му говорющъ: „Не убій сына твоего.“
Богъ поиска да опыта вѣра-та ви, Отверже
убо Аврамъ Исаака, и нечаянно видѣха едного
овена, кому бѣха заплетени рога-та на древо.
Взе убо онаго овена, и го пренесоха въ жер-
тва Господу. По томъ ся вратиха въ свои-те
сѣни.